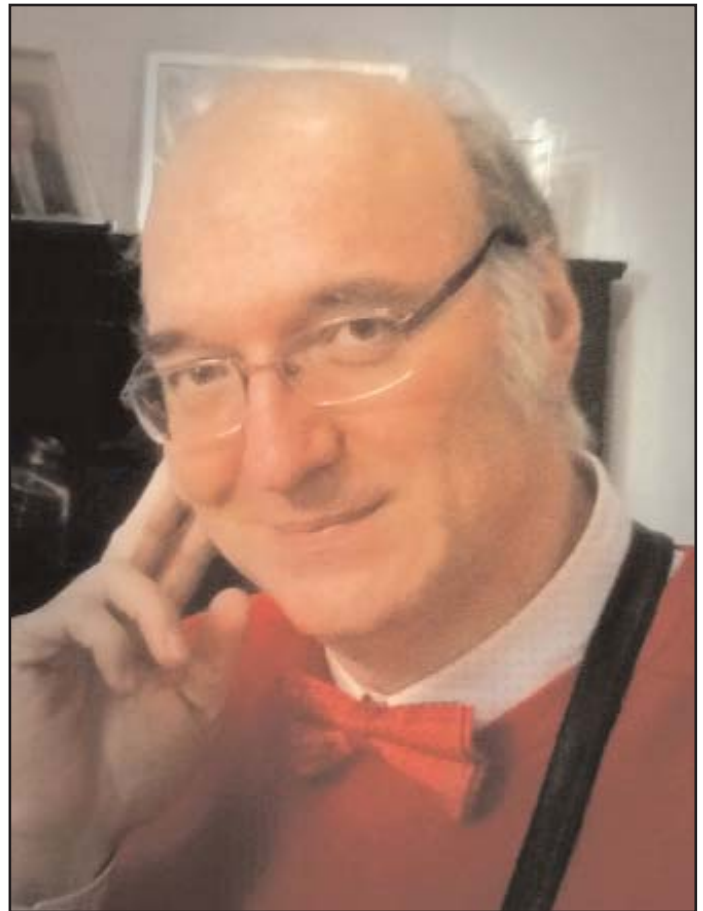

Simbolic și inițiativ (II)

Dincolo de măsuratoarea cantitativă, sub auspiciile comercialului, este însă și o beneficiatitate autentică de pe urma aplauzelor: o stare de încredere și solidaritate între cei care au fost martorii unei ofrande umane de ordin spiritual. O bucurie dată de certitudinea ajugerii în mod exemplar, memorabil, la o finalitate a exprimatului artistic și care merită salută pe dată, nemijlocit. Se aplaudă și pentru că, în fapt, nici nu se poate rămâne definitiv acolo, în locul unde tăcerea de după concert tinde să acopere tot – sunet și gând –, profilând ineluctabil sentimentul singurătății (inutilității). În acest caz, tăcerea se aseamănă cu o imensă umbră, un contur fără chip. Iar ceea ce e lipsit de chip nici nu se poate reflecta din oglinda conștiinței. De bună seamă, o atare tăcere poate să înspăimânte.

Dintr-o altă ordine privind, cadența este un „rău” tolerabil. Căci, în lume și pentru lume, lucrurile trebuie rostuite, iar a le termina din perspectiva funcționalității optime este un deziderat cât se poate de firesc. Cadențele se adaugă din acest simplu motiv: ca să percepem și să pricepem valoarea unei închideri cu rost. Este, totuși, o toleranță de compromis, prin aceea că implică discontinuitatea. Cum expresia artistică de fond rezidă în posibilitatea neconținării, precum o melodizare la infinit, cadența provoacă un disconfort ținând de circumstanța fiirii naturale care, în mod ciclic, începe și se termină. De aceea, pe linie reflexivă (ceea ce incumbă în fondul expresiei artistice), cadența trebuie și să deschidă, chiar dacă numai virtual/imaginar, către o continuitate posibilă. Însă, oricum ar fi, lucrativ sau reflexiv, cadența se circumscrie unei exprimări muzicale simbolice, tematizate; unei idei rostite prin muzică.

Discursul însă, orientat (dezinent) către cadență, este ireductibil simbolului întrucât exprimă un proces: evoluția între incipit și finalis a unei teme povestite. Narativitatea discursului muzical pregătește momentul sublimativ al cadenței. Cadența împlinește eroic (comunional) un demers inițiativ, depotrivă pentru cel care cântă și pentru cel care ascultă. Numai în lumina acestei inițieri cadența survine și cu un sens metafizic, probând o vocație spirituală. Vorbim în fapt de hărăzirea unei deschideri prin cadență care, prin ea însăși, desprinde între timpul lumesc al discursului cu finalitate (lucrativ/temporal) și cel transcendent, al contemplării creatoare (reflexive/atemporale). Pe durata cadenței se produce un interval de stare menită să instituie (simbolic) sfârșitul, simultan cu personalizarea (autentică a) unui nou început. Abia acest fel de cadență este deschizătoare propriu-artistic. Dacă expresiv (tehnic), cadența reprezintă

finalitatea unei forme lucrate, expresiv (artistic), aceeași cadență evocă orizontul de substanță (conținut) a(l) Operei în devenire. Prin această a doua perspectivă, cadența îi prilejuiește ascultătorului inițiat posibilitatea unei autentice participări la actul neconțin creator al Operei.

George BALINT

DIN SUMAR

Festivalul Internațional MERIDIAN.....2-34

Interviu cu Uliu Vlad, director Meridian..2-3

Cortina de deschidere: Gaudeamus Quartet.4-6

Studii în negru.....12-13

White Lady's Power Plant.....27-28

Remember Anatol Vieru.....29-31

(În) loc de cronică la (În)locuit.....34

Simfonicele Filarmonicii "G. Enescu"...35-39

Festival ARCHAËUS 20.....42-43

"Spărgătorul de nuci" la ONB.....44

Vocile Concursului "PaulConstantinescu"..44-45

Aniversare - Dan Bălan.....45

Spectacol marca Andrei Tudor.....47-48